

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. Petru Lascău

CUVÂNTUL

Dintre toate sfintele însărcinări la care l-a supus Creatorul pe om, ființa creată după chipul și asemănarea Sa, este aceea de vestire a Cuvântului. Și nu putea fi altfel în acest univers creat prin Cuvânt, pentru Cuvânt și care se ține prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însărcinarea este cu atât mai uriașă cu cât ea ne readuce la elementul primordial care a fost Cuvântul.

“La început a fost Cuvântul”. Cuvântul S-a făcut trup în persoana Domnului Isus Cristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, și a locuit printre noi plin de har și adevăr. Crucificarea Lui pe crucea Golgotei ne-a dăruit Cuvântul răscumpărător, mîntuitor, ispășitor de vină, cuvîntul împăcării cu Tatăl.

Porunca Domnului Isus de-a merge în toată lumea și de a vesti Cuvîntul, însemna trimiterea unor martori care retrăiesc procesul creator, mîntuitor, salvator în propriile ființe. El ne-a trimis ca pe unii care îl avem în noi, Cuvîntul întrupat, cuvîntul care ne-a creat din nou prin spălarea nașterii din nou. De aceea nu poate fi mai fericită poruncă decît vestirea Cuvîntului, așa cum nu poate fi poruncă mai bună dată unui rîu decît aceea de-a curge. Inima ta, din care curg izvoarele de apă vie, are porunca să reverse șuvoiul răcoritor însetaților lumii. De aceea vestirea este nu numai ascultarea unei porunci, ci act eliberator, împlinire personală, atingerea menirii tale ca om al lui Dumnezeu. Pentru un creștin adevărat, vestirea Cuvîntului sfînt este esența vieții sale. Un creștin care nu vestește Cuvîntul este o contradicție de termeni. Este la fel de lipsită de sens folosirea termenului de creștin pentru cineva care nu dăruiește lumina lui Cristos și altora, cum este impropriu să numești rîu o albie uscată, cum este nelalocul său să numești ogor o întindere de nisipuri aride.

Te rog fierbinte... propovăduiește Cuvîntul!

Înainte ca să fie turnat ca o jertfă de băutură înaintea lui Dumnezeu, Pavel îl imploră pe Timotei, luînd ca martori pe Dumnezeu atotputernic și pe Cristos Isus care are să judece viii și morții, să propovăduiască Cuvîntul. Imperativul rugămînții stăruitoare a lui Pavel era atât nevoia lumii de acest Cuvînt, cât nevoia lui Timotei de-a se desăvîrși prin actul dăruirii altora a acelui Cuvînt cunoscut din pruncie și care “dă înțelepciunea care duce la mîntuire”. Numai ceea ce dăm altora va rămîne al nostru, și acest adevăr este cu atât mai valabil cu privire la Cuvîntul sfînt.

Nu există slujbă mai minunată, nici chemare mai înaltă decît propovăduirea Cuvîntului. Cînd Pavel îl roagă fierbinte pe Timotei, îl vrea mereu la înălțimea acestei chemări, la cereasca datorie încredințată de Isus Domnul. Poate că nici o dezamăgire n-a fost mai mare în viața lui Pavel ca aceea produsă de Dima, care din dragoste pentru lume a abandonat sfînta chemare de-a propovădui Evanghelia mîntuirii. Cu siguranță că Dima n-a înțeles niciodată frumusețea și importanța acestei chemări, de a putut alege altceva în schimbul ei. Din adevărata dragoste de lume, în sensul iubirii de oameni, Dima ar fi trebuit să lase totul, casă, masă, tată, mamă, copii, ba chiar lumea aceasta cu toată gloria ei, pentru a se dedica mîntuirii oamenilor.

Ne putem investi în măsura talentelor cu care ne-a înzestrat Dumnezeu în diferite domenii, dar nu vom fi atât de eficienți pentru facerea binelui semenilor noștri, ca atunci cînd vom fi devotați nu numai bunăstării vieții acesteia dar ajutîndu-i s-o găsească pe cea eternă.

Nu cred să existe o mai mare dovadă de dragoste de oameni, decît să te dăruiești vestirii Evangheliei mîntuitoare a Domnului nostru Isus Cristos. Timotei nu putea primi un sfat mai bun și mai de folos din partea dascălului său aflat la pragul final. Cu ultime eforturi parcă, acesta imploră pentru propovăduirea Cuvîntului.

Stăruiește asupra Lui la timp și ne la timp

Stăruința asupra Cuvîntului însemna studierea, hrănirea cu el în fiecare clipă a existenței. În acest proces asimilator de adevăr divin, sufletul se îmbibă de dumnezeiești adevăruri, Spiritul inspirator al acestui Cuvînt ne va schimba structurile interioare, făcîndu-ne tot mai mult asemănători Creatorului nostru. Cunoașterea Cuvîntului Sfînt nu este numai o datorie primordială a fiecărui creștin, ci mai mult, ea

este hrana fără de care spiritul nostru nu mai crește, rămânând pipernicit și subdezvoltat. În măsura în care actul cunoașterii Cuvîntului se face cu pasiunea unei stăruințe neîntrerupte, așa cum spunea atît de des David, “zi și noapte cuget la Legea Ta”, acest Cuvînt se întrupează în noi, nu numai hrănindu-ne sufletul, ci dăruindu-ne în același timp etalonul ceresc pentru evaluarea vieții.

Cum vom putea să ne ținem cărarea curată? Cum vom distinge adevărul de minciuna atîtor mesaje ce ne asaltează mintea? Cum vom putea ști să luăm decizii la marile intersecții ale vieții? Un singur răspuns: “Îndreptîndu-ne după Cuvîntul” lui Dumnezeu.

Este o tragedie a zilelor noastre, zile cînd tehnica ne-a pus în mînă Biblia, Cartea lui Dumnezeu, pe înțelesul limbii fiecăruia, pentru dioptriile fiecăruia, ba chiar și pentru cei orbi. Cu toate acestea, așa de puțini creștini fac din studierea Cuvîntului lui Dumnezeu, stăruința lor la timp și ne la timp. Gîndindu-ne la vremea cînd Biblia a fost inaccesibilă, ea fiind destinată numai preoților, iar citirea ei interzisă mireanului, pentru acest lucru puțînd fi ars pe rug, neglijarea ei din zilele noastre ni se pare mult mai condamabilă.

La timp și ne la timp. În timpul special destinat studierii lui, și atunci cînd alte activități ne ocupă timpul. Stăruind la timp, înseamnă studiul pasionat, cu devotament, susținut, aprofundat, iar ne la timp, meditația clipă de clipă, ceas de ceas, în drum, la locul de muncă, zi și noapte.

Mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blîndețea și învățătura

Dumnezeu ne vrea profund cunoscători ai Cuvîntului Său nu numai pentru beneficiul personal ce izvorăște din El, ci în primul rînd pentru folosul altora. Devenim astfel purtătorii mesajului divin, gura lui Dumnezeu pentru promovarea gîndirii Sale între oameni. Vestirea Cuvîntului, înseamnă așa cum spunea Pavel, a mustra, a certa, a îndemna și acestea cu toată blîndețea și învățătura. Este nevoie de blîndețe și de pricepere, de învățătură atunci cînd muștri, certii și îndemni pe alții la o viață sfîntă, conform standardelor lui Dumnezeu. Dar să le luăm pe rînd, meditînd la acest aspect al propovăduirii Evangheliei.

În primul rînd, vestirea Veștii Bune, nu este numai mîngîiere și încurajare, ci în primul rînd adevăr, și adevărul doare. Un propovăduitor cinstit al Evangheliei, nu poate face abstracție de păcatul care domină în jurul său, nu poate trece cu vederea crizele morale ale ascultătorilor săi. El devine responsabil de-a spune opinia lui Dumnezeu și atitudinea Sa față de păcatul oamenilor. El nu poate tăcea încurajînd prin tăcerea sa proliferarea răului. Un astfel de vestitor al Evangheliei, nu este decît un învățător după poftele oamenilor corupți, despre care vorbește Pavel în continuare în versetul 3.

Păcatul lui Aron, care în lipsa lui Moise din mijlocul poporului, confecționează vițelul de aur conform dorințelor mulțimii, este păcatul multor învățători de astăzi. Dar omul lui Dumnezeu, pus să aleagă între popularitatea personală, între beneficiul său și adevăr, va alege adevărul indiferent de prețul care trebuie plătit. Aceasta este explicația pentru care toți profeții lui Dumnezeu au sfîrșit-o rău. Profeții mincinoși o duceau bine la curtea regilor corupți, deoarece profețeau conform dorințelor lor, așa cum pastorii de azi și evangheliștii o duc bine în sînul bisericilor lor atunci cînd predică acele lucruri care plac fraților. Unde sînt însă predicatorii aceia ale căror cuvinte, grindină și foc, ard și îngrozesc inimile păcătoșilor? Unde sînt urmașii lui Johathan Edwards (1703-1791), care atunci cînd predica despre alunecarea în iad a păcătoșului, ascultătorii lui se țineau cu toată puterea de băncile bisericii, ba chiar diaconii se agățau de stîlpii balconului pentru a nu cădea în flăcările infernului? Unde sînt acei iubitori mai mult de adevăr decît de salariile bisericii lor, care să spună în aceste zile, un NU hotărît imoralității, homosexualismului, avortului, drogurilor, băuturilor, înjurăturii, minciunii, furtului, corupției sociale la toate nivelele? Unde este preotul, pastorul, urmașul lui Dietrich Bonehoefer, care i-a spus în față lui Hitler că ceea ce făcea el era un păcat împotriva lui Dumnezeu? Unde sînt cei asemeni lui care ar trebui să arate tiranilor distrugători de neamuri că tirania lor varsă sînge nevinovat și ofensează pe Dumnezeul apărător al văduvei, orfanului și al săracului?

Pentru că propovăduirea adevărului divin făcută cu lipsă de responsabilitate a promovat învățători după poftele mulțimii păcătoase, plutim azi într-o mlaștină a relativismului valorilor morale. Mulți dintre creștini și-au făcut astfel o imagine falsă despre rolul vestitorului Evangheliei, așteptînd de la el doar laude și încurajări în nădejdi înșelătoare. Rolul păstorului adevărat este să strige atunci cînd vin lupii la oi, să avertizeze pericolul, să trîmbițeze năvălirea sabiei în țară. Tăcînd, el se face vinovat de sîngele mieilor sfișiați, de moartea intrată în cetate.

În al doilea rînd, propovăduirea acestui adevăr, uneori greu de suportat, uneori crud și nemilos, trebuie făcută cu toată blîndețea și competența unei cunoașteri temeinice. Adevărul trebuie spus din dragoste. Cînd adevărului îi lipsește dragostea, el devine mai ucigător și mai dăunător ca minciuna. Cel ce n-are dragoste nu are voie să propovăduiască adevărul. Certarea, mustrarea, se face cu blîndețea iubirii pentru cel vinovat. Vestirea adevărului are ca scop îndreptarea și nu condamnarea. Dumnezeu nu

ne-a chemat să judecăm lumea ci s-o chemăm la mîntuire, după cum Însuși Domnul nostru n-a venit să judece lumea ci s-o aducă la Dumnezeu prin jertfa de la Golgota.

Cunoscînd racilele sociale, păcatele contemporane, falimetele morale ale zilei, propovăduitorul Evangheliei trebuie să le arate în lumina lui Dumnezeu oferind soluțiile Lui. Aceasta se face cu milă și compasiune pentru cel păcătos, cu lacrima și sfîșierea situației lui nenorocite, cu durerea unei inimi silite să spună ceea ce niciodată nu ar fi dorit ca să aibă ocazia s-o facă.

Propovăduirea adevărului divin în contextul unei societăți corupte de păcat, în dușmănie cu Dumnezeu, nu înseamnă nicidecum strigătul triumfător și satisfăcut al neprihănitului care privește corupția din afară, condamnînd și arătînd cu degetul minusurile celor din jur. Poate că aici falimentează mulți dintre noi care îndrăznim să spunem lucrurilor pe nume. Ne asumăm poziția judecătorului intransigent, caustic, batjocoritor a păcătosului ce ne ascultă. În loc să-i stîrnim conștiința asupra dezastrului situației sale, îi stîrnim mai degrabă mînia față de atitudinea noastră. El nu vede în noi decît un acuzator obraznic, ce-și asumă această funcție fără ca să i-o dea cineva, care se amestecă în viața sa cu "dreptul celui mai bun". El ar trebui să vadă în noi omul de lîngă el ce suferă pentru situația sa, care are compasiune și are soluția problemei. Este omul care are milă izvorîită din dragostea care nu pune mîna pe piatră ci care vrea să-l scoată din situația sa, și are și soluția născută din "învățătura" Cuvîntului lui Dumnezeu. Cînd păcătosul va vedea la noi iubire și competență, ne va căuta. Cînd însă va vedea ură și nepricepere, va răspunde cu ură și dispreț.

Înainte de vestirea Evangheliei, trebuie să ne întrebăm dacă la baza acestui act divin avem suficientă dragoste pentru cel păcătos și suficientă competență pentru îndreptarea lui, pentru a-i oferi soluții problemei sale. Dacă dragostea de oameni este o încununare a mai multor virtuți despre care vorbește apostolul Petru în 2 Petru 1:5-7, atunci învățătura o putem avea din "stăruința la timp și ne la timp" asupra Cuvîntului.

Vestirea Evangheliei este o chirurgie spirituală, și "pacientul" trebuie să știe că se dă în mîinile unui doctor iubitor și priceput, care va rezolva cu gingășie și competență suferința sa.

Vremea cînd oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă

Asistăm la un fenomen de loc nou, dar care se intensifică din zi în zi tot mai mult. Tot mai multe și mai ciudate doctrine religioase își revendică locul pe firmamentul credințelor. Cele mai multe încearcă să potrivească Biblia după conceptele lor. Avem azi biblia iehoviștilor, biblia homosexualilor etc. "Învățătura sănătoasă" tinde să fie înlocuită, în primul rînd cu "învățătura grupului". De exemplu, penticostalii, vor accepta acele doctrine pe care le iubesc și pe care le cred. La fel bapțiștii se vor feri de acele crezuri pe care ei nu le au în doctrina lor. Foarte puțini sînt acei creștini deschiși care doresc să audă ceea ce are Domnul de spus, ce are Biblia Sa de spus în primul rînd, și nu atît de mult declarația de credință a unui cult sau a unei confesiuni particulare.

Este bine să ținem seama în vestirea Evangheliei de aceste particularități de grup, în sensul formulat de Pavel: "pentru a-i cîștiga pe cît mai mulți dintre ei pentru Cristos", și nu pentru a "ne pune bine" cu ei, sau pentru cîștig personal.

Istorsirile închipuite încep astfel să ia locul adevărilor divine, oamenii putînd ușor să fie impresionați de ele. Aici aș dori să menționez că predicarea Evangheliei are menirea să schimbe oamenii, să-i învețe căile lui Dumnezeu și nu să impresioneze, sau să cîștige admirația pentru talentul sau arta vorbitorului. Mulți dintre predicatorii de azi caută faima lor în detrimentul slavei lui Dumnezeu, caută să-și impresioneze ascultătorii cu realizările lor, cu experiențele lor, cu școlile lor, cu talentul lor, cu experiențele lor spirituale. Pe aceștia îi veți auzi citîndu-se destul de des în predicile lor, îi veți auzi povestindu-și visele, descoperirile, revelațiile, minunile săvîrșite de Dumnezeu prin ei (de parcă unealta folosită de Dumnezeu ar avea merite deosebite în afara faptului că a fost la îndemîna Meșterului). Mesajul lor menit să impresioneze, va fi plin de senzațional, de fapte și minuni extraordinare, dar care la sfîrșit va lăsa audiența mută de uimire și de admirație față de elocința, cultura, cunoștințele, spiritualitatea mesagerului. Asemenea oameni nu numai că nu și-ar sfîșia hainele, cînd ignoranți, oamenii vor să le aducă jertfe pentru minunile săvîrșite, dar ar cere-o chiar ei. Cît de departe sînt ei de ceea ce-a făcut Pavel și Apolo!

"Tu fii treaz la toate lucrurile", îl sfătuiește Pavel, deoarece în mijlocul atîtor rătăcirii, curente și tentații, este nevoie să fii treaz, să nu pornești orbecăind pe căile înfundate ale rătăcirii.

(VA URMA)

Nr. 200/ Noiembrie 07